

Arrest

nr. 325 389 van 17 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gelet op het arrest nr. X van 20 februari 2025 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat G. GASPART, en van attaché L. VANHOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2023.

1.2. Op 5 augustus 2024 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 10 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Tulua, Valle de Cauca op [...] mei 1988. U behaalde een bachelor in ziekenhuisadministratie en werkte vervolgens in de meubelzaak van uw schoonfamilie.

In 2010 merkte u dat uw echtgenoot J. C. G. H. drugs gebruikte. Wanneer u hem hiermee confronteerde sloeg hij u. Sindsdien vond er geregeld fysieke en seksuele mishandeling plaats.

Begin 2015 wou u scheiden van J. C.. Hij wilde dit niet en beloofde te veranderen. Hij zocht vervolgens naar hulp voor zijn verslaving in een spiritueel centrum. Jullie trouwden in 2015. Van 2015 tot 2022 werd hij agressiever en verkrachtte hij u meermaals. Op een dag besloot u alles aan uw familie te vertellen en vroeg u hulp om naar België te komen. Rond deze periode werd de meubelzaak van uw schoonfamilie ook afgeperst. U zag deze afpersing als een kans om uw dochters en uzelf in veiligheid te brengen en aan het geweld van uw ex-man te ontsnappen. U kon uw ex-man ervan overtuigen dat u eerst met uw dochters naar België zou gaan en dat hij erna zou volgen. U overtuigde hem ook de scheidingspapieren te tekenen. Na veel protest konden u en uw familie J. C. overtuigen en vertrok u naar België. Na uw vertrek bezocht uw ex-man uw moeder. Uw broer dreigde echter met een contactverbod waarop J. C. terug vertrok en uw familie in Colombia sindsdien met rust liet. U vreest dat J. C. u zal vermoorden bij terugkeer naar Colombia.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder: het Colombiaanse paspoort van uw dochters en uzelf, de Belgische identiteitsdocumenten van uw broer, zus, haar echtgenoot en hun kinderen en de Belgische oranjekaarten (attesten van inschrijving) van u en uw dochters. Vervolgens legt u ook verschillende documenten voor aangaande het hoederecht over uw dochters, de voltrekking van de echtscheiding met J. C. G. H., de volmacht aan uw moeder om juridische stappen te zetten in uw naam en de kennismaking van achterstallige alimentatie. Vervolgens legt u documenten neer aangaande de gezondheidstoestand van uw ex-man en de bijhorende medicatie die hij kreeg. Tenslotte bracht u uw vliegtuigtickets mee en legt u documenten voor van uw leven in België zoals een bewijs van Franse les, uw arbeidscontract en het schoolattest van uw dochters.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u voor uw eigen leven vreest omdat uw ex-man J. C. G. H. u bij terugkeer zou vermoorden (NPO p.8 & p.20). Daarnaast vreest u ook dat het seksuele geweld dat u reeds onderging door uw man, ook zal gebeuren bij uw dochters (NPO, p.20)

U beroept zich op de vrees dat uw man u zou vermoorden bij terugkeer, aangezien u van hem bent gescheiden (NPO, p. 8). Vooreerst kan er getwijfeld worden aan de vrees voor uw ex-man aangezien hij akkoord ging met de scheiding. Jullie bespraken de scheiding, de reis naar België en zijn toelating om de kinderen mee te nemen met u. De documenten werden getekend en de procedure was afgerond in februari 2023, zoals blijkt uit de documenten aangaande de scheiding en de reistoelating voor uw kinderen (NPO, p. 7). Gegeven dit feit is het opmerkelijk dat u nu een vrees ten aanzien van uw ex-partner inroept.

Uw verklaringen over hoe u J. C. toch wist te overtuigen om akkoord te gaan met de scheiding, indien hij toch geen scheiding wilde, zijn geenszins overtuigend. U schetst uw ex-partner als een gewelddadig persoon die telkens heel heftig reageerde wanneer een – feitelijke – scheiding ter sprake kwam. Zo dreigde hij onder meer als volgt: “Ook al ga je naar China, ik zou je vinden als het moet dan vermoord ik je. Als je niet van mij bent, dan ben je ook van niemand anders, houdt daar maar rekening mee (NPO, p. 9, 10 en 11).” Echter, wanneer u vertelt over hoe jullie hem wisten te overtuigen om te scheiden haalt u louter aan dat uw broer op hem is beginnen inpraten en blijven aandringen waarna J. C. uiteindelijk toch akkoord ging met de scheiding (NPO, p. 7). Op een ander moment vertelt u dat u hem wijsmaakte dat een scheiding nodig was om gemakkelijker papieren te krijgen in België en dat u hem later dan naar België zou halen (NPO, p. 10). Hij

geloofde dit niet maar omdat jullie toch op hem bleven inpraten ging hij toch akkoord (NPO, p. 10). Dit zijn maar vage verklaringen over hoe u uw ex-partner, die blijkens uw verklaringen geenszins wilde uiteengaan en uiterst wraakzuchtig zou reageren op een scheiding, toch zou hebben kunnen overtuigen om akkoord te gaan met de scheiding en met uw vertrek met jullie kinderen naar België. Hiermee kan u geenszins aannemelijk maken dat uw ex-man u zou willen vermoorden vanwege de scheiding.

Hoe dan ook kan er worden vastgesteld dat u uw vrees baseert op een situatie van partnergeweld. De aard van dit conflict tussen u en uw man raakt niet aan de gronden van de Conventie van Genève. Om als vluchteling te worden erkend dient de asielzoeker aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, bovenstaand vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. Uw asielrelaas berust zich op problemen van huiselijk geweld die u zou hebben ondervonden vanwege uw ex-man. Deze feiten zijn van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming. In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U verklaarde dat u geen klacht indiende voor huiselijk geweld in Colombia, noch zou u dit ooit doen. Enkel voor de achterstallige alimentatie zou u ooit klacht indienen (NPO, p.19). Wanneer er gevraagd werd naar Colombiaanse beschermingsmogelijkheden voor vrouwen zoals vluchthuizen gaf u aan dat deze niet bestonden. Echter blijkt u er eigenlijk louter geen kennis over te hebben (NPO, p. 14 & 15). Dit toont nogmaals dat u niet naar beschermingsmogelijkheden zocht en deze bescherming redelijkerwijs niet heeft uitgeput alvorens internationale bescherming te vragen. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat, wanneer uw ex-man na uw vertrek uw moeder benaderde, uw broer met een contactverbod dreigde waarna uw familie geen enkele last meer heeft gehad van hem (NPO, p. 14 en 15). Bovendien bent u ook nog van plan om een procedure te starten tegen uw ex-man via uw moeder vanwege niet-betaalde alimentatie – in verband waarmee u de volmacht aan uw moeder en de documenten aangaande de alimentatie neerlegt – om zo het hoederecht over uw dochters te verkrijgen (NPO, p. 11, 18 en 19). Deze elementen wijzen er bezwaarlijk op dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort en dat van uw kinderen heeft betrekking op jullie identiteit en herkomst die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. Jullie oranjekaart en de documenten van uw familieleden in België hebben geen betrekking op jullie situatie in Colombia. Wat betreft de papieren aangaande de medische en psychologische problemen van uw ex-man, daterend van januari 2024, kan allereerst de vraag gesteld worden hoe u aan deze documenten bent geraakt indien u en uw familie geen contact meer hebben met Juan Carlos. Hoe dan ook tonen deze enkel aan dat J. C. behandeld wordt voor zijn problemen maar onderbouwt dit uw vrees voorts op geen enkele manier. Tenslotte tonen uw vliegtuigtickets louter uw reis naar België aan. De documenten die jullie activiteiten in België ondersteunen hebben geen betrekking op uw situatie in Colombia.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de redenen voor de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en een theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte bepalingen stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven en strekking van de bestreden beslissing. Zij volhardt in haar verklaringen en merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal niet formeel betwist dat zij slachtoffer is geweest maar enkel stelt dat zij niet overtuigt dat haar man haar zou vermoorden omdat hij instemde met de echtscheiding en vertrek van zijn kinderen naar Europa. Zij stelt dat zij over de context van geweld in de relatie verzoekster spontaan, gedetailleerd en specifiek is en dat dit plaatsvindt in een context van drugverslaving die door haar ook gestaafd wordt met documenten. Verzoekster wijst erop dat de medewerker van het CGVS haar heeft gevraagd haar relaas te beperken tot de “grootste redenen” van haar problemen (NPO, p. 9) met als gevolg dat zij haar relaas daarna probeert kort te houden. Zij meent dat het niet ernstig is om haar hierna te verwijten oppervlakkig te zijn, terwijl haar gevraagd werd zich te beperken tot het essentiële en betoogt dat indien de verklaringen oppervlakkig kunnen lijken dit het rechtstreeks gevolg is van richtlijnen die door de medewerker van het CGVS werden gegeven, zodat dit niet kan worden weerhouden als reden van ongelooftwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster stelt vervolgens dat de commissaris-generaal sowieso niet kan worden gevolgd wanneer zij stelt dat zij oppervlakkig is geweest wanneer zij uitleg gaf over hoe zij haar voormalige echtgenoot overtuigde.

Zij verwijst naar de context van de afpersingspraktijken waarvan zijn ouders het slachtoffer zijn die zij aangreep om hem te overtuigen haar naar Europa te laten komen en dat zij toen heeft laten uitschijnen dat hij na een tijd ook naar Europa zou kunnen komen en dat een vertrek naar Europa een manier is om te ontsnappen aan het gevaar dat voortvloeit uit afpersing. Zij citeert daarbij uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster betoogt verder dat zij haar voormalig echtgenoot heeft gezegd dat het nodig was om te scheiden zodat zij makkelijker aan documenten zou kunnen geraken en dat wat hem beloofd werd was dat verzoekster hier via een huwelijk aan papieren zou geraken en daarna zou scheiden om hem via familiehereniging te laten komen. Zij verwijst daarbij naar haar verklaringen op pagina's 10 en 11 van de notities van het persoonlijk onderhoud. Er werden geen bijkomende vragen gesteld en deze verklaringen werden afgelegd nadat aan verzoekster werd gevraagd zich te beperken tot het essentiële. Zij stelt dat de ernst van de contact en de gepleegde feiten die bestonden tot haar vertrek niet kan onderschat worden.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal ook niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat feiten van huiselijk geweld buiten het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie vallen en verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-621/21 waarin wordt geoordeeld dat naargelang de omstandigheden in het land van herkomst vrouwen in dat land als geheel of als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen kunnen geacht worden te behoren tot een bepaalde sociale groep, wat een grond tot vervolging kan vormen die tot de verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden. Verzoekster betoogt voorts dat er geen twijfel over bestaat dat verkrachting een vervolging is dat er een verband bestaat tussen de vervolging en de gronden van vervolging aangezien

verkrachting gender gerelateerd geweld is en dat het ook volstaat dat er een verband is tussen één van de gronden van vervolging en het ontbreken van bescherming tegen die daden door de in artikel 7, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn bedoelde actoren van bescherming. Zij stelt dat haar situatie ook zou moeten onderzocht worden met het oog op de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het licht van de interpretatie van artikel 15, a) en 5 van de Kwalificatierichtlijn in het geciteerde arrest van het Hof van Justitie. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal bijgevolg een verkeerde lezing maakt van de Kwalificatierichtlijn.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot overheidsbescherming in Colombia betoogt verzoekster vooreerst dat in de COI Focus van 14 mei 2024 waarnaar de beslissing verwijst, wordt gesteld dat vrouwenorganisaties erop wijzen dat bestaande maatregelen onvoldoende werken (p. 14) wat de efficiëntie en doeltreffendheid van de beschermingsmogelijkheden in vraag stelt. Ondanks voldoende uitgewerkte regelgeving is de uitvoering ervan problematisch en dit onder meer om culturele redenen waardoor grote tolerantie is voor geweld en dit deel uitmaakt van de perceptie van mannelijkheid en deze culturele perceptie is ook de reden waarom verzoekster als gescheiden vrouw, deel uitmaakt van een sociale groep in vluchtelingrechtelijke zin. Het gebrek aan doeltreffendheid blijkt ook uit de hoge straffeloosheidsgraad en verzoekster meent dat de vraag niet is of zij een klacht indiende tegen haar ex-partner en alle mogelijkheden voor bescherming heeft uitgeput, zoals de commissaris-generaal doet uitschijnen, maar wel of er doeltreffende, duurzame en toegankelijke beschermingsmechanismen voorhanden zijn. Zij meent dat de COI informatie toegevoegd door de commissaris-generaal niet in die richting gaat. Verzoekster betoogt verder dat de straffeloosheid van daders van huiselijk geweld en dus het feit dat bescherming niet doeltreffend is, wordt bevestigd door het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van juni 2024 (stuk 3, p. 86): “...” en dat in dit document ook kanttekeningen worden geplaatst bij de toegankelijkheid van de beschermingsmogelijkheden (p. 86): “...”. Dit relativeert ook de stelling dat het feit dat zij zich niet informeerde naar het bestaan van onthaalcentra een indicatie is dat zij geen bescherming zocht en verzoekster meent dat in een context waarin deze mechanismen niet toegankelijk zijn het informeren ernaar geen voorwaarde kan zijn om aan te tonen dat zij niet toegankelijk zijn. Voorts wordt in het rapport ook gesteld dat de overheid niet in staat is om bescherming te bieden aan vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld (p. 87) “...” en aangezien bescherming moet geboden worden door de staat kan niet worden verwezen naar mechanismen die berusten op niet gouvernementele organisaties. Verzoekster stelt ook dat de houding van haar ex-partner, nadat haar broer hem bedreigde, niet kan vergeleken worden met de situatie van verzoekster, die een vrouw is en in het huwelijk was getreden met haar actor van vervolging. Voorts betoogt verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden door de commissaris-generaal met haar specifieke situatie wanneer zij stelt dat het aanspannen van een rechtszaak om alimentatiegeld te bekomen het bewijs is dat er wel duurzame, doeltreffende en toegankelijke beschermingsmechanismen bestaan. Zij zet uiteen dat ten eerste zij in Colombia deze zaak niet kon opstarten omdat dit onmiddellijk tot ernstig geweld zou leiden, een vrees die op basis van haar eigen ervaringen met haar ex-partner zowel subjectief als objectief gerechtvaardigd is en dat bovendien de beschermingsmechanismen onvoldoende blijken om haar op doeltreffende wijze te beschermen. Ten tweede stelt verzoekster dat de commissaris-generaal meer subtiliteit aan de dag zou moeten leggen nu de reden van deze zaak niet financieel is maar de intentie om haar voormalige echtgenoot zijn ouderlijk gezag ten aanzien van zijn kinderen te ontnemen. Zij stelt dat indien hij veroordeeld wordt omwille van het niet betalen van alimentatiegeld daartoe een mogelijkheid bestaat en dat zij deze risico's durft te nemen omdat zij in België verblijft en het doel voor haar zo belangrijk is. Verzoekster besluit nadat op basis van de landeninformatie moet besloten worden dat er geen doeltreffende, duurzame en toegankelijke bescherming beschikbaar is voor verzoekster en dat in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet besloten worden dat zij opnieuw het risico loopt slachtoffer te worden van verkrachting en geweld door haar voormalige echtgenoot. Verzoekster vraagt te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde haar dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde haar verzoek verder te onderzoeken.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs van pro deo;
3. Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Colombia, Juli 2024, versie 1.1.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg

dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar beschermingsverzoek een kopie neer van haar Colombiaanse paspoort en de Colombiaanse paspoorten van haar twee dochters (AD, documenten, stukken 1, 2 en 3). De identiteit en Colombiaanse nationaliteit van verzoekster en haar dochters worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat zij afkomstig is uit Tulua in het departement Valle de Cauca.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees gedood te worden door haar voormalige echtgenoot J.C.G.H. Volgens haar verklaringen was zij het slachtoffer van verbale, fysieke en seksuele mishandeling door haar ex-echtgenoot tussen 2010 en haar vertrek uit Colombia in februari 2023.

De loutere omstandigheid dat verzoekster Colombia verlaten zou hebben omwille van partnergeweld, betekent geenszins dat dergelijke feiten niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingendefinitie zouden kunnen vallen. Zoals terecht opgemerkt door verzoekster oordeelde het Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak C-621/21, WS tegen Intervyuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet, in tegenwoordigheid van: Predstavitelstvo na Varhovnia komisar na Organizatsiyata na obedinenite natsii za bezhantsite v Bulgaria, van 16 januari 2024 dat *“naargelang van de omstandigheden in het land van herkomst, zowel vrouwen uit dat land in hun geheel als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, kunnen worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden”* (HvJ, C-621/21, pt. 62). Het Hof wees er daarbij op dat vrouwen als geheel kunnen worden geacht te behoren tot een bepaalde sociale groep *“wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, daaronder begrepen seksueel geweld en huiselijk geweld”*; dat het aan de betrokken lidstaat toekomt om *“na te gaan of de persoon die zich op deze vervolgingsgrond beroept „gegronde vrees” heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95”* (HvJ, C-621/21, pt. 59) en dat ingeval van een daad van vervolging door een niet-statelijke actor, aan de *nexus*-voorwaarde in de vluchtelingendefinitie is voldaan indien deze daad berust op één van de in artikel 10, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn vermelde vervolgingsgronden of indien het ontbreken van bescherming berust op een van de in laatstgenoemde bepaling genoemde gronden van vervolging, ook al zou de door een niet-statelijke actor gepleegde daad van vervolging niet gebaseerd zijn op die gronden (HvJ, C-621/21, p. 67).

Het Hof preciseerde tenslotte dat niet-overheidsactoren op grond van artikel 6, onder c) van de Kwalificatierichtlijn slechts als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt indien wordt aangetoond dat in artikel 7 van deze richtlijn bedoelde actoren van bescherming, waaronder met name de staat, geen bescherming tegen de betreffende handelingen kunnen of willen bieden. Uit hetgeen hierna volgt, blijkt evenwel dat verzoekster in haar individuele omstandigheden geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

5.4. Uit de landeninformatie blijkt dat hoewel Colombia één van de landen met de laagste femicidecijfers is in de regio, vrouwenmoord en geweld tegen vrouwen een groot probleem blijft. Uit de cijfers van de Colombiaanse autoriteiten blijkt een alarmerende toename van het aantal gevallen van huiselijk geweld en

seksuele misdrijven en er wordt aangenomen dat veel vrouwen geen aangifte doen uit angst voor represailles van de dader of omdat ze van hem (economisch) afhankelijk zijn.

In het licht van de landeninformatie inzake huiselijk en partnergeweld in Colombia dient te worden nagegaan of verzoekster aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van dergelijk geweld voor haar vertrek uit Colombia.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wordt getwijfeld aan verzoeksters vrees voor haar ex-echtgenoot omdat hij akkoord ging met de scheiding, en verzoekster en haar ex-man de reis naar België en zijn toelating om de kinderen mee te nemen, bespraken en uit de neergelegde documenten met betrekking tot de scheiding en de reistoelating voor haar kinderen blijkt dat deze procedure was afgerond in februari 2023. Daarnaast wordt gemotiveerd dat haar verklaringen over de wijze waarop zij haar ex-echtgenoot toch wist te overtuigen om akkoord te gaan met de scheiding, alhoewel hij dit niet wilde, niet overtuigend zijn. Daarbij wordt aangehaald dat zij haar ex-echtgenoot als een gewelddadig persoon omschreef wanneer een scheiding ter sprake kwam, maar dat zij, wanneer ze vertelt over hoe zij hem wisten te overtuigen om te scheiden louter stelt dat haar broer op hem inpraatte en bleef aandringen en op een ander moment vertelde dat zij hem wijsmaakte dat een scheiding nodig was om gemakkelijker papieren te krijgen in België, wat hij niet geloofde maar waarmee hij uiteindelijk toch akkoord ging omdat ze op hem bleven inpraten. De commissaris-generaal bestempelt dit als vage verklaringen en stelt dat verzoekster hiermee geenszins aannemelijk kan maken dat haar ex-echtgenoot haar zou willen vermoorden vanwege de scheiding.

Uit de door verzoekster neergelegde documenten blijkt inderdaad dat haar ex-echtgenoot toestemming heeft gegeven om de echtscheidingsprocedure in gang te zetten en om hun kinderen met verzoekster naar België te laten komen.

Verzoekster verklaart enerzijds dat zij jarenlang misbruikt werd door haar voormalige echtgenoot en dat dit verergerde naarmate hij meer drugs nam en dat hij, toen zij hem duidelijk maakte dat zij dit niet meer wou, zei dat hij haar nooit ging verlaten en dat hij, toen zij de mogelijkheid bespraken dat verzoekster met de kinderen naar België zou komen, schrik had dat hij zijn dochters nooit meer zou zien (NPO, p. 10). Uit haar verklaringen blijkt dat in de periode dat zij hem volgens haar verklaringen trachtte te overhalen, hij steeds achterdochtig bleef (*"Hij had toen gezegd van: nee ze gaat mij achterlaten, ze wil zich van mij ontdoen"* NPO, p. 10) en hij eerst verschillende keren nee zei maar uiteindelijk toch ja (*idem*). Zo tijdens deze hele periode verzoekster geen melding maakt van enige agressie vanwege haar ex-echtgenoot zou hij haar evenwel de dag voor het vertrek opnieuw aangerand hebben en zou hij naar de luchthaven zijn gekomen en bij het afscheid nemen gezegd hebben *"onthoudt de volgende woorden goed, als je denkt dat je hierdoor kan afhaken van mij, heb je het goed mis. Ook al ga je naar China, ik zou je vinden als het moet dan vermoord ik je. Als je niet van mij bent, dan ben je ook van niemand anders, houdt daar maar rekening mee"* (NPO, p. 11).

Verzoekster verbond de pogingen om hem te overtuigen in te stemmen met een scheiding en met het feit dat zij en de kinderen naar België zouden gaan met de afpersing waarvan zijn ouders het slachtoffer werden. Daardoor zou hij hebben ingezien dat het gevaarlijk kon worden voor de kinderen. Daarnaast verklaarde verzoekster ook dat zij hem overtuigde om te scheiden door te zeggen *"dan is het voor ons makkelijker om documenten te krijgen en dan kan je nadien komen"*. Dit heeft hij volgens verzoekster dagenlang genegeerd en nee gezegd waarop verzoekster *"zei jawel en mijn broer heeft ook geprobeerd om hem te overtuigen en uiteindelijk heeft hij toestemming voor mijn dochters getekend en met de scheiding ging hij ook mee akkoord"* (NPO, p. 10). Verzoekster voegt er nog aan toe dat hij toestemde op voorwaarde dat zij de advocaat helemaal zelf zou betalen en dat alles wat in het huis stond voor hem was, waarmee zij ook instemde (*idem*). Uit haar verklaringen blijkt een groot contrast tussen het geweld dat verzoeksters ex-echtgenoot ten aanzien van verzoekster pleegde gedurende jaren en daarbij ook aangaf dat hij van haar was en niemand anders en de door verzoekster beschreven wijze waarop zij en haar broer hem ervan overtuigden in te stemmen met een scheiding en de toelating om met de kinderen het land uit te reizen, terwijl hij tegelijk al die tijd blijkbaar zeer achterdochtig was en er rekening mee hield dat de uiteindelijke bedoeling was dat zij hem achterliet (NPO, p. 10). Dat de commissaris-generaal het weinig geloofwaardig achtte dat zij hem overtuigden in te stemmen met de scheiding en toestemming te geven de kinderen mee te nemen, door enkel op hem in te praten is, gezien het door verzoekster geschetste profiel van haar voormalige echtgenoot, niet onredelijk. Ook haar summiere verklaring dat zij haar ex-echtgenoot deed geloven dat een scheiding nodig was om in België documenten te bekomen en dat hij daarna kon overkomen, is gelet op zijn volgens verzoekster gewelddadige, achterdochtige en jaloerse inborst, weinig geloofwaardig. De toelichting in het verzoekschrift die erop neerkomt dat het idee was dat zij eerst van haar ex-echtgenoot diende te scheiden, om dan in België te kunnen huwen, zo aan documenten te geraken en opnieuw te scheiden in België om dan haar ex-echtgenoot alsnog naar België te laten overkomen via gezinshereniging, lijkt nog onwaarschijnlijker in het licht van het geschetste profiel van haar ex-echtgenoot. Dat hij, die verklaarde dat verzoekster van hem alleen was en dat hij haar zou vermoorden als hij haar niet kon hebben, zich op basis van deze uitleg zou laten overtuigen om te scheiden en haar in België met iemand anders te laten huwen is weinig aannemelijk, ook al zou dit zijn gekaderd als een onderdeel van een plan om haar ex-echtgenoot opnieuw met verzoekster

te laten samen zijn, nog daargelaten dat het zelfs voor haar ex-echtgenoot duidelijk moet geweest zijn dat familiehereniging met de persoon waarvan zij uit de echt gescheiden was op zijn minst enige achterdocht zou wekken.

Waar verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet formeel betwist wordt dat verzoekster ernstig partnergeweld, waaronder verkrachting zou hebben ondergaan in Colombia, dient te worden vastgesteld dat in de beslissing wel degelijk uitdrukkelijk getwijfeld wordt aan het feit dat verzoekster een vrees zou hebben voor hem en wordt om de hierboven besproken redenen uitdrukkelijk gesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat haar ex-man haar zou willen vermoorden. Verzoekster betoogt dat het niet ernstig is haar verklaringen als vaag te omschrijven en daarom haar relaas ongeloofwaardig te achten nu de dossierbehandelaar haar had gevraagd om haar relaas te beperken tot de “grootste redenen” van haar problemen. Verzoekster kan hierin na lezing van de notities van het persoonlijk niet worden bijgetreden. Weliswaar werd verzoekster tijdens de uiteenzetting van haar problemen, op een bepaald ogenblik gevraagd “*probeer nu wel naar de grootste redenen van uw probleem te gaan*”, maar uit het vervolg van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat verzoekster daarna probeerde het relaas korter te houden of zich daartoe gedwongen voelde. Bovendien werd deze vraag niet meer herhaald, wordt verder enkel haar relaas onderbroken door de mededeling “*Ja vertelt u maar verder*”, de vermelding dat verzoekster huilt en dat haar zakdoeken worden aangeboden en werd op het einde aan verzoekster gevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen over haar redenen om Colombia te verlaten waarop zij bevestigend antwoordde (NPO, p. 9, 10, 11). In de bestreden beslissing wordt in de door verzoekster bekritiseerde passage verzoeksters “*verklaringen over hoe u uw ex-partner (...) toch zou hebben kunnen overtuigen*” die in de daaraan voorafgaande paragraaf worden beschreven als vaag bestempeld. Verzoeksters uitleg over hoe zij haar ex-echtgenoot wist te overtuigen ondanks zijn door haar geschetste profiel is, gelet op het voorgaande in elk geval niet overtuigend, wat de geloofwaardigheid van de door haar geuite vrees om door haar ex-echtgenoot te worden gedood, de kern van haar asielrelaas, fundamenteel ondermijnt.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat zij haar vrees voor haar ex-echtgenoot niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster nooit klacht heeft ingediend tegen haar voormalige partner omwille van de door haar voorgehouden feiten. In de mate dat verzoekster aanvoert dat dit element niet relevant is aangezien volgens haar bescherming vanwege de Colombiaanse overheid in gevallen van partnergeweld niet doeltreffend is, wijst de Raad nog op het volgende.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekster toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. Overheidsbescherming moet doeltreffend en niet-tijdelijk van aard zijn, wat moet worden beoordeeld niet alleen in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst, maar ook de individuele omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming (EUAA, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, Second Edition, January 2023, p. 131-133). Bescherming door de overheid moet ook in de praktijk toegankelijk zijn voor de verzoekster om internationale bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er een uitgebreid wetgevend kader bestaat in Colombia voor de bescherming van burgers tegen gemeenrechtelijke criminaliteit als ook tegen geweld afkomstig van gewapende groeperingen en dat een aantal overheidsinstanties bestaan waarop burgers hiervoor beroep kunnen doen, waaronder de De Fiscalia General de la Nacion (FGN) (het kantoor van de Openbare Aanklager), de Defensoria del Pueblo (het bureau van de Ombudsman). In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalia is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen. Een klacht kan zowel schriftelijk als mondeling en voor bepaalde misdrijven ook online gebeuren en de status van de klacht kan worden geraadpleegd via de website van de Fiscalia.

Colombia heeft volgens de beschikbare landeninformatie een sterk wetgevend kader om geweld tegen vrouwen aan te pakken. Zo kwalificeert wet 294 van 1996 huiselijk geweld als een misdrijf en biedt het de

mogelijkheid voor vrouwen om een beschermingsbevel te vragen aan de rechtbank, bepaalt wet 1257 het recht van vrouwen om een leven zonder geweld te leven als een fundamenteel mensenrecht dat ook beschermd wordt door de grondwet en voorziet de in 2015 aangenomen wet 1761 of Wet- Rosa Elvira Caly een strafverzwaring indien de moord op een vrouw als femicide beschouwd kan worden. In 2000 werd de bevoegdheid om beschermende maatregelen op te leggen overgedragen aan de Comisarios de Familia, waardoor deze gerechtelijke bevoegdheden kregen. Daar bovenop behielden rechters in strafzaken wegens huiselijk geweld de mogelijkheid om beschermingsmaatregelen op te leggen als onderdeel van de strafprocedure. In 2021 werden een nieuwe structuur en mandaat voor de Familiecommissaris ontwikkeld door de wet 2126 in antwoord op aanbevelingen van het VN-Mensenrechtencomité, waarbij lokale besturen professionals moesten ter beschikking stellen van de Familiecommissaris. Slechts 52% van de 668 kantoren van de Familiecommissarissen beschikken evenwel over een compleet team van professionals om slachtoffers van huiselijk geweld te ondersteunen. De wet creëerde wel nieuwe beschermingsmaatregelen die door de Familiecommissaris kunnen bevolen worden.

In juni 2022 werd wet 2215 aangenomen waarmee opvanghuizen als beschermingsmaatregel voor vrouwelijke slachtoffers van geweld en voor hun kinderen en afhankelijke personen geïmplementeerd werden. De wet 1257 van 2008 voorziet een verplichting voor het Ministerie van Volksgezondheid om vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld en verder risico lopen te voorzien van huisvesting en voedselhulp, wat ook kan gebeuren door vrouwen en hun kinderen onderdak te bieden in een hotel en geen verplichting inhoudt te voorzien in vrouwenopvangcentra. Het aantal opvangcentra voor vrouwen is beperkt en zijn vooral gesitueerd in de grotere steden en deze centra worden betaald door het Colombiaanse zorgsysteem. Vrouwenorganisaties wijzen erop dat de bestaande regelgeving weliswaar voldoende uitgewerkt is maar dat de bestaande maatregelen onvoldoende werken en het probleem ligt bij de uitvoering van de regelgeving. Er wordt daarbij volgens deze organisaties onvoldoende ingezet op culturele verandering en het promoten van niet-gewelddadige mannelijkheid. Zoals reeds aangehaald wordt aangenomen dat veel vrouwen geen aangifte doen uit angst voor represailles van de dader of omdat ze van hem (economisch) afhankelijk zijn. Verschillende bronnen zijn het erover eens dat straffeloosheid voor geweldsdelicten tegen vrouwen erg hoog is. De Colombiaanse wetgeving voorziet de mogelijkheid om een gebiedsverbod te vragen dat wordt uitgevaardigd door een rechter, maar er is weinig geweten over hoe vaak ze worden opgelegd en effectiviteit ervan in de praktijk. Omdat de overheid niet voldoende in staat is om bescherming te bieden aan vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld dient zij volgens een als vertrouwelijk aangeduide bron te leunen op NGO's (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid, 14 mei 2024, EUAA, "Colombia Country Focus" van december 2022, p. 127-139, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, p. 50-62 en 85-87).

Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalia er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waarbij redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden besloten dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch en dat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Waar verzoekster betoogt dat de overheid niet in staat is bescherming te bieden aan vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld, blijkt uit het voorgaande dat huiselijk geweld tegen vrouwen problematisch is, dat er een hoge graad van straffeloosheid is en het aantal opvangcentra voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld zeer beperkt is, maar niet dat elke vorm van overheidsbescherming voor vrouwen tegen huiselijk geweld afwezig zou zijn of nutteloos zou zijn. Waar in de COI Focus wordt gesteld dat volgens een rapport van vrouwenorganisatie Sisma Mujer in 2021 het in slechts 0,8 % van de zaken rond huiselijk geweld aangebracht bij de Fiscalia tot een veroordeling kwam en dat 83% van de gevallen in onderzoek was, zoals aangestipt door verzoekster, wordt in het Algemeen Ambtsbericht van juni 2024 gesteld dat de Fiscalia vermeldde dat 40% van alle bekende seksuele vergripen en 60% van alle gevallen van huiselijk geweld tussen 2020 en 2023 waren opgelost, hoewel verschillende bronnen aangeven dat straffeloosheid voor geweld tegen vrouwen veel hoger is dan de cijfers van de Fiscalia doen vermoeden, en dat 15 % van alle onderzoeken naar moorden op vrouwen in 2022 tot strafvervolging van de dader zou hebben geleid (Algemeen Ambtsbericht, p. 86). Waar verzoekster verwijst naar een passage in het Algemeen Ambtsbericht waarin wordt gesteld dat de overheid leunt op NGO's voor de bescherming van vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld, blijkt hieruit niet dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, noch dat enkel NGO's bescherming zouden kunnen verlenen in dergelijke gevallen. Uit het voorgaande blijkt immers dat diverse mechanismen zijn opgezet waardoor ook via gerechtelijke weg beschermingsmaatregelen kunnen geboden worden en dat ook opvanghuizen worden gefinancierd door de overheid. Uit de loutere vermelding dat volgens een vertrouwelijke bron de overheid niet voldoende in staat zou zijn om bescherming te bieden en leunt op NGO's kan niet worden afgeleid dat geen overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet voorhanden of toegankelijk of niet doeltreffend zou zijn.

Uit de beschikbare landeninformatie kan in de huidige stand van zaken niet blijken dat het indienen van een klacht wegens huiselijk of partnergeweld in alle gevallen zinloos of gevaarlijk of niet doeltreffend zou zijn in

zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, dat geen absolute bescherming vereist. Er kan niet worden gesteld dat de Colombiaanse overheid geen redelijke maatregelen neemt tot voorkoming van geweld tegen vrouwen, onder andere door de instelling van een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van dergelijk geweld.

Naast de bovenstaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de door haar aangevoerde vrees voor haar ex-partner blijkt *in casu* uit haar verklaringen ook dat zij geen klacht heeft neergelegd tegen haar ex-partner omwille van het (seksuele) geweld waarvan zij verklaart het slachtoffer te zijn geweest (NPO, p. 14) en dit ook nooit zou doen (NPO, p. 19). Verzoekster stelt hierover tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij dit niet wil doen omdat zij nooit met hem in hetzelfde land zou kunnen samenwonen en dat om een klacht in te dienen *“moet je daar voor audio’s moet kunnen voorleggen bv wanneer hij ging werken wiste hij alles op mijn gsm dus ik zou ook niets van bewijs kunnen voorleggen”* (NPO, p. 19).

Zij stelt verder ook nog tijdens het persoonlijk onderhoud dat gelet op zijn internering een klacht indienen niet zou werken *“omdat hij incapabel is bepaald”* en dat zij zal *“afwachten tot dat hij terug is uit revalidatie en eens dat hij uit het centrum is dan ga ik klacht indienen. Zodat er ook minder kans zou zijn dat hij het land kan verlaten en dat ik dan met dat bewijs ook eenvoudiger hoederecht zou kunnen krijgen over onze dochters”* (NPO, 12). Wel legde verzoekster een (niet gedateerde) brief voor van haar advocaat in Colombia met betrekking tot de alimentatie die niet werd betaald door verzoeksters ex-partner. Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zij nog geen verdere stappen heeft gezet inzake de alimentatie maar hier wel aan denkt en dat de familie van haar ex-partner hem ondertussen uit de instelling waar hij was opgenomen heeft gehaald omdat zij dit niet meer konden betalen.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster geen klacht indiende wegens het geweld en mishandeling door haar ex-partner. Uit de hoger geciteerde COI Focus blijkt dat aangifte kan worden gedaan bij de Fiscalía via het virtuele klachtensysteem Adenunciar dat 24 per dag in werking is of via de hotline van de Fiscalía. Dit systeem werd in 2020 uitgebreid zodat ook slachtoffers van gendergeweld online aangifte kunnen doen (COI Focus, p. 7). Het Algemeen Ambtsbericht vermeldt dat aangiftes ook achteraf kunnen gebeuren via de website van de Fiscalía en ook vanuit het buitenland (Algemeen Ambtsbericht, p. 53).

In zoverre verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met haar individuele omstandigheden en dat zij uit angst voor represailles geen klacht wegens huiselijk geweld kon indienen in Colombia, werd hierboven reeds vastgesteld dat zij haar vrees voor haar voormalige partner niet aannemelijk maakt. Verder doet dit betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat zij tot op heden nog steeds geen klacht indiende tegen haar ex-partner en zij evenmin aannemelijk maakt, gelet op de hierboven besproken landeninformatie, dat een dergelijke klacht in alle gevallen zinloos of gevaarlijk zou zijn. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat zij wel degelijk via een officiële procedure van haar ex-partner gescheiden is en van hem de toestemming heeft bekomen om met de kinderen naar België te reizen. Hieruit blijkt minstens reeds een beroep heeft gedaan op het justitieel systeem in Colombia en dat zij hierin ook vertrouwen heeft gesteld.

Voorts blijkt ook uit de door haar neergelegde documenten dat haar ex-partner werd geïnterneerd in een centrum gespecialiseerd in de preventie en behandeling van verslavingen en ermee geassocieerde gedragingen op 1 maart 2024 met het oog op zijn rehabilitatie en dat de duur van de behandeling tussen acht en twaalf maanden zal bedragen, dat sprake is van een mentale problemen en ‘trouble affectif bipolaire’ en dat hij hiervoor medicatie krijgt (AD, documenten, stukken 8 en 9). Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat hij ondertussen door zijn familie is opgehaald uit deze instelling maar legt hiervan geen stukken neer. Voorts blijkt ook uit haar verklaringen, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing dat haar ex-man haar familie en haar moeder, die volgens haar verklaringen gemachtigd was door verzoekster om de echtscheidingsprocedure in haar naam verder te zetten (NPO, p. 4, 15, AD, documenten, stuk 10) gerust liet nadat haar broer had bedreigd met het opleggen van een contactverbod (NPO, p. 15) en stelt verzoekster dat hij ook telefonisch contact heeft met hun twee dochters. Verzoekster verklaarde ook dat zij denkt dat, gelet op zijn psychologische problemen, het hoederecht over de kinderen nooit aan hem zal worden toegekend (NPO, p. 18). Anderzijds stelt zij, ook in het verzoekschrift, dat zij de procedure inzake het alimentatiegeld opstartte zodat hem het ouderlijk gezag zou worden ontnomen indien hij niet betaalt. Wat ook de beweegredenen voor verzoekster zijn wat betreft het bekomen van alimentatiegeld, dient te worden vastgesteld dat dergelijke procedure geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij op geen enkel ogenblik voor of na haar vertrek uit Colombia een poging heeft gedaan om klacht in te dienen tegen haar ex-partner omwille van het huiselijk geweld, ook niet vanuit België, terwijl dit volgens de landeninformatie mogelijk is en uit de door haar neergelegde documenten bovendien blijkt dat zij wel andere juridische stappen kon ondernemen met het oog op haar echtscheiding en met de toestemming van haar ex-man voor haar vertrek uit Colombia.

Verzoekster kan zich gelet op deze specifieke elementen eigen aan de zaak bezwaarlijk op het gebrek aan overheidsbescherming beroepen in haar individuele omstandigheden, zonder zich te wenden tot de in Colombia bestaande mogelijkheden voor vrouwen om een klacht in te dienen en beroep te doen op de in het Colombiaanse rechtssysteem bestaande beschermingsmaatregelen, waaronder de mogelijkheid een door een rechter opgelegd contact- of gebiedsverbod te vragen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt verzoekster wel degelijk vertrouwd is met de mogelijkheid om een dergelijk contactverbod te vragen. Verzoekster maakt *in casu*, gelet op de individuele omstandigheden eigen

aan de zaak, niet aannemelijk dat er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden zou wenden om bescherming te vragen. Deze vaststelling draagt verder bij tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen over haar vrees voor haar ex-partner.

De door verzoekster na heropening van de debatten neergelegde brief van de Nederlandse Minister van Asiel en Migratie van Nederland met betrekking tot het landenbeleid Colombia van 30 januari 2025, in navolging van de beslisnota van het Directoraat-Generaal Migratie dat op zijn beurt is gebaseerd op het Algemeen Ambtsbericht Colombia waarmee hierboven reeds rekening werd gehouden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In de brief van de Nederlandse Minister van Asiel en Migratie, wordt gesteld dat op het gebied van wet- en regelgeving vrouwen in Colombia goed beschermd zijn tegen zowel seksueel als huiselijk geweld, maar dat op het gebied van vervolging van dergelijk geweld in de praktijk een hoge mate van straffeloosheid geldt en dat het bestaande bestel van opvanghuizen onvoldoende is om de grote hoeveelheid vrouwen in een kwetsbare positie op te kunnen vangen. De brief besluit dat de in het huidige beleid reeds staat opgenomen dat *“voor vrouwen die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor huiselijk geweld”* wordt aangenomen dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten en dat om de aard van het geweld waarmee vrouwen in Colombia kunnen geconfronteerd worden beter te reflecteren, de Nederlandse minister dit wijzigt in *“vrouwen die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor gendergerelateerd geweld”*. In haar aanvullende nota en ter terechtzitting betoogt verzoekster dat uit deze documenten blijkt dat niet kan worden besloten dat verzoekster zal kunnen rekenen op een bescherming in geval van terugkeer en dat de inspanningen van verzoekster om al dan niet bescherming te zoeken in Colombia niet ter zake doen. De commissaris-generaal stelt ter terechtzitting dat het Algemeen Ambtsbericht wat betreft mogelijkheden tot overheidsbescherming in dezelfde lijn ligt als de Cedoca COI Focus, dat overheidsbescherming niet absoluut moet zijn om te beantwoorden aan de vereisten van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster nooit klacht heeft ingediend en dat de brief van de Nederlandse minister een beleidskeuze inhoudt die niet bindend is voor de Belgische asielinstanties.

Uit de brief van de Nederlandse Minister voor Asiel en Migratie blijkt dat voor vrouwen die aannemelijk maakten dat zij te vrezen hebben voor huiselijk geweld reeds voor deze brief door de Nederlandse autoriteiten werd aangenomen dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de Colombiaanse autoriteiten en dat op grond van de beslisnota van het Directoraat dit wordt gewijzigd naar vrouwen die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor gendergerelateerd geweld. Deze stukken doen *in casu* geen afbreuk aan het feit dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekster haar vrees voor haar ex-echtgenoot *in casu* niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat verzoeksters individuele situatie in elk geval verschilt van de Colombiaanse vrouwen op wie de brief van de Nederlandse Minister van toepassing is. Na grondige lezing van de voorgelegde stukken en rekening houdend met de toelichting van beide partijen na de heropening van de debatten, is de Raad dan ook van oordeel dat deze elementen *in casu* niet tot een ander besluit kunnen leiden.

In zoverre verzoekers voormalige echtgenoot en vader van haar kinderen psychologische problemen heeft als gevolg van diens drugsverslaving, kan in de huidige stand van zaken enkel worden vastgesteld dat uit de stukken blijkt dat hij hiervoor werd opgenomen in een gespecialiseerde zorginstelling en dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hij verzoekster en haar kinderen hierdoor actueel zou viseren.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, gelezen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden besloten dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor haar ex-man aannemelijk te maken en evenmin om aannemelijk te maken dat haar ex-man haar naar het leven zou staan omwille van de echtscheiding. Verder wordt evenmin aangetoond dat voor haar en haar kinderen gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden zou wenden om bescherming te vragen, indien zij dit nodig zou achten.

Verzoeksters betoog dat zij deel uitmaakt van de sociale groep van gescheiden vrouwen die slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld in Colombia is, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, niet dienstig en kan niet tot een ander besluit leiden.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar

de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging omwille haar problemen met haar ex-partner aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en*

de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar verklaringen over hun herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen beweerde problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Valle de Cauca, verzoeksters' regio van herkomst, worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Valle de Cauca een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden nagegaan of er bij verzoekster sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat verzoekster en haar kinderen als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Verzoekster, die deze motieven in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat en evenmin landeninformatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer actueel is of hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken, doet evenmin dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en haar kinderen een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. POLLET